

"Herra oli katsonut päivän", jona hän otti palvelijansa tri **Uuras Saarnivaaran** tästä ajasta, mutta myös hautajaiset olivat epätavalliset. Omaisten silmissä nähtiin kaipauksen kyyneleet, mutta lohduttomia, surun murtamia ihmisiä en saattoväessä nähnyt. Vahva kristillinen toivo sävytti näitä hautajaisia.

Jotenkin oli sellainen tuntu, ettei oltukaan koolla Uuras-tohtorin poismenon merkeissä, vaan että hän on edelleen keskellämme. Tosin hän on rajan takana, sen tiesimme, mutta raja ei ollut katkaissut yhteyttä hänen ja meidän väliltä. Rajan molemmilla puolilla olevat pyhät ovat elimellisesti samaa joukkoa. Ei ollut lainkaan tuntua, että olisimme menettäneet tohtorin. Jeesushan sanoi "Lasaruksen hautajaisissa": *"Minä olen ylösousemus ja elämä; joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut. Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole"* (Joh.11:25-26). Me tajusimme: olemme miehen hautajaisissa, jonka kohdalla "kuoleman ota" on murrettu. Hän oli päässyt Kristuksessa kuoleman voittajaksi.

Saarnivaaralle Raamattu oli "kokonansa totuus" (Ps.119:160). Saarnivaara näki, että liberaaloteologia riistää pohjan elämältä tässä ajassa, mutta ennen kaikkea se jättää turvattomaksi iäisyyden edessä, kuolemassa. Raamattu-uskollisuuden merkitys kulminoituukin juuri kuoleman edessä. Silloin osoittautuu viisaaksi ainoastaan se, joka on rakentanut `Sanan kallioperustalle`. Kun ajattelemme, mihin perustuu meidän ystävien ja omaisten varmuus ja luottamus Saarnivaaran perillepääsystä, niin taustalta löytyy tietoisuus siitä, että **hän ylitti kuoleman virran Sanan varmaa siltaa kulkien**.

Kun henkilö lähtee ajasta iäisyysmatkalle, omaiset ja ystävät asetetaan vakavan kysymyksen eteen: olikohan hänellä lähtöpaperit kunnossa? Oliko hänellä "passi", Pyhän Hengen sinetti (Ef.1:13-14)? Monen kohdalla tämä asia on jäänyt hoitamatta, ja omaiset joutuvat katkeran surun valtaan: lavean tien kulkua ei voi seurata onnellinen iankaikkisuus. "Uuteen maahan", taivaaseen on edelleenkin "passipakko", Joh.3:3; Ilm.21:27. **Saarnivaaran kohdalla lähtöpaperit oli hoidettu kuntoon jo aikaisemmin**.

Uuras Saarnivaaralle kristittynä oleminen oli mahdollisimman kokonaisvaltainen asia.: *"Jos me elämme, niin elämme Herralle, ja jos kuolemme, niin kuolemme Herralle. Sentähden, elimmepä tai kuolimme, niin me olemme Herran omat"* (Room.14:8).

Saarnivaara kertoo kirjassaan "He elivät Jumalan voimassa" (I-II) evankelista **D.L.Moodyn** viimeisistä ajoista: *"Ennen kuolemaansa Moody oli kirjoittanut: 'Jonakin päivänä luette sanomalehdistä, että D.L.Moody itäisestä Northfieldistä on kuollut. Mutta älkää uskoko sanaakaan siitä. Sinä hetkenä olen oleva elävämpi kuin nyt. Olen siirtynyt vain korkeammalle..., tästä savimajasta asuntoon, joka on kuolematon, ruumiiseen,...joka on Hänen kirkastetun ruumiinsa kaltainen. Minä synnyin lihaan v.1837. Hengestä minä synnyin 1856. Se mikä on lihasta syntynyt kuoloon; se mikä on Hengestä syntynyt on elävä iankaikkisesti'."* (emt.s.384).

Tohtori Saarnivaaran viimeaikaista elämää sävytti "koti-ikävä". Tässä hän liittyi apostoli Paavalin tuntoihin: *"Ahtaalla minä olen näiden kahden välissä: halu minulla on täältä eritä ja olla Kristuksen kanssa, sillä se olisi monin verroin parempi"* (Fil.1:23), ja *"Me olemme turvallisella mielellä ja haluaisimme mieluummin muuttaa pois ruumiista ja päästä kotiin Herran tykö"* (2 Kor.5:8).

Saarnivaaran hautajaisiin ei sopinut ajatus, että olisimme menettäneet tohtorin ainaisesti. Kaukana oli myös ajatus siitä, että tohtori olisi siirtynyt johonkin "suureen tuntemattomaan". Hän oli lähtenyt ja päässyt "kotiin". Oikeastaan siellä ei ollut erotunnelmaa lainkaan. Joku meistä oli päässyt kotiin ennen meitä. **Sanan tavallisessa merkityksessä emme oikeastaan olleet lainkaan hautajaisissa, vaan olimme joukolla kokoontuneet juhlimaan Uuras-tohtorin kotiin pääsyä!**

Toisaalta taas nämä hautajaiset vastasivat sitä kuvaa, jonka Raamattu ja alkuseurakunta antavat uskovien pois-lähdöstä: *"Mutta me emme tahdo pitää teitä, veljet, tietämättöminä siitä, kuinka poisnukkuneiden on, ettette murehtisi niin kuin muut, joilla ei toivoa ole"* (1 Tess.4:13). Erään kohdalla olivat ajan taistelut päättyneet. Eräs meistä oli "päättänyt juoksunsa", Apt.13:25. Hän oli *"hyvän kilvoituksen kilvoitellut, juoksun päättänyt, uskon säilyttänyt"* (2 Tim.4:7). Eräs meistä oli päässyt "lepoon": *"Niin on Jumalan kansalle sapatinlepo varmasti tuleva"* (Hebr.4:9). Olimme vakuuttuneita siitä, että Uuras-tohtorilla on nyt kaikki hyvin: *"Mitä silmä ei ole nähnyt eikä*

korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut ja minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat" (1 Kor.2:9).

Uuras-tohtori kuului niihin, jotka tässä ajassa "etsivät alituisesti Herran kasvoja". Nyt hän saa katsella Vapahtajaa "kasvoista kasvoihin". Hänen uskonsa on vaihtunut näkemiseen. Raamattu sanoo: *"Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä annan sinulle elämän kruunun"* (Ilm.2:10). **Meillä oli kunnia osallistua Uuras-tohtorin kruunajaisiin!** Hänet myös seppelöitiin: *"Tästedes on minulle talletettuna vanhurskauden sepele, jonka Herra, vanhurskas tuomari, on antava minulle sinä päivänä"* (2 Tim.4:8).

Väinö Hotti

Valoa ristiltä 6/1998

